

TERVEHDYS ITALIAN, RANSKAN JA SAKSAN KOMMUNISTEILLE

Ulkomailta saamamme tiedot ovat tavattoman niukkoja. Imperialistipetojen järjestämä saarto on tehokasta, maailman mahtavimmat valtakunnat painostavat meitä voimakkein palauttaakseen riistäjien vallan. Tätä Venäjän ja koko maailman kapitalistien petomaista vihaa peitellään tietenkin puhumalla kauniisti „demokratian” suuresta merkityksestä! Riistäjien leiri pysyy uskollisena itselleen: se esittää porvarillisen demokratian yleensä „demokratiana”, ja kaikki filisterit, kaikki pikkuporvarit, kaikki aina herroja Friedrich Adleria, Karl Kautskya ja Saksan „riippumattoman” (toisin sanoen vallankumouksellisesta proletariaatista riippumattoman, mutta pikkuporvarillisista ennakkoluuloista riippuvaisen) sosialidemokraattisen puolueen johtajien enemmistöä myöten säestävät tuota leiriä.

Mutta mitä harvemmin saamme Venäjälle tietoja ulkomailta, sitä enemmän riemuitsemme nähdessämme, että kommunismilla on jättiläismäistä, yleistä menestystä maailman kaikkien maiden työläisten keskuudessa, että nämä joukot menestyksellä kääntävät selkensä rappeutuneille petturijohtajille, jotka Scheidemannista Kautskyyn saakka ovat siirtyneet porvariston puolelle.

Italian puolueesta olemme saaneet tietää vain sen, että tämän puolueen kongressi on hyväksynyt suurella äänen enemmistöllä III Internationaleen liittymisen ja proletariaatin diktatuurin ohjelman²⁰. Näin muodoin Italian sosialistinen puolue on todella liittynyt kommunismiin, vaikka valitettavasti se onkin säilyttänyt vielä entisen nimityksensä. Tulinen tervehdys Italian työläisille ja heidän puolueelleen!

Ranskasta me tiedämme vain sen, että yksistään Pariisissa on jo kaksi kommunistista sanomalehteä: Raymond Péricat'n toimittama „Internationale” ja Georges Anquetil'in toimittama „Kielletty Nimitys”. III Internationaleen on jo liittynyt useita proletaarisia järjestöjä. Työläisjoukkojen myötätunto on ehdottomasti kommunismin ja Neuvostovallan puolella.

Saksan kommunisteista tiedämme vain sen, että useissa kaupungeissa on olemassa kommunistinen lehdistö. Noiden lehtien nimenä on usein „Punainen Lippu”. Berliinin „Punaista Lippua”²¹ julkaistaan illegaalisesti ja se käy sankarillista taistelua pyöveleitä Scheidemanneja ja Noskeja vastaan, jotka palvelevat porvaristoa teoilla samoin kuin „riippumattomat” palvelevat sitä sanoilla ja „aatteellisella” (pikkuporvarillisella aatteellisella) propagandallaan.

Berliinissä ilmestyvän kommunistien „Punaisen Lipun” sankarillinen taistelu herättää todellista ihastusta. Vihdoinkin Saksassa on rehellisiä ja vilpittömiä sosialisteja, jotka ovat pysyneet lujina ja järkkymättöminä kaikista vainoista huolimatta, parhaimpien johtajien katalista murhista huolimatta! Vihdoinkin Saksassa on työläiskommunisteja, jotka käyvät sankarillista taistelua, jota voidaan ansaitusti nimittää todella „vallankumoukselliseksi” taisteluksi! Vihdoinkin Saksan proletaarijoukkojen keskuudesta on noussut voima, jolle sanat „proletaarinen vallankumous” ovat *totuutta!*

Tervehdys Saksan kommunisteille!

Scheidemannit ja Kautskyt, Rennerit ja Friedrich Adlerit, niin suuresti kuin nämä herrat eronnevatkin toisistaan rehellisyytensä puolesta, ovat osoittautuneet samanlaisiksi pikkuporvareiksi, mitä häikäilemättömimmiksi sosialismin pettäjiksi ja kavaltajiksi, porvariston kannattajiksi, sillä olivathan he kaikki vuonna 1912 mukana laatimassa ja allekirjoittamassa Baselin manifestia²², jossa puhuttiin lähenevästä imperialistisesta sodasta, ja puhuivathan he kaikki silloin „proletaarisesta vallankumouksesta”, mutta he kaikki ovat osoittautuneet todellisuudessa pikkuporvarillisiksi demokraateiksi, poroporvarillis-tasavaltalaisten, porvarillis-demokraattisten illusioiden ritareiksi, vastavallankumouksellisen porvariston apureiksi.

Saksan kommunisteihin kohdistuvat vimmatut vainotoimenpiteet ovat karaisseet heidät. Tämä todistaa heidän

liikkeensä laajuutta ja joukkoluontoisuutta, työläisjoukkojen syvimmistä kerroksista versovan kommunismin kasvuvoimaa, jos kohta he nyt ovatkin jossain määrin hajallaan. Hajanaisuus on kiertämätöntä liikkeessä, jota vastavallankumouksellinen porvaristo ja sen palvelijat Scheidemannit ja Nosket vainoavat niin vimmatusti ja jonka on pakko järjestäytyä illegaalisesti.

Samoin on luonnollista, että niin nopeasti kasvava ja niin hillittömien vainotoimenpiteiden kohteeksi joutunut liike synnyttää hyvinkin kärkeviä erimielisyyksiä. Siinä ei ole mitään pelättävää. Ne ovat kasvun synnyttämiä vaikeuksia.

Ikkukoot vain Scheidemannit ja Kautskyt „Vorwärts” * ja „Freiheit”²³ lehdissään kommunistien keskinäisten erimielisyyksien johdosta. Näiden mädän poroporvarillisuuden sankareiden ei auta muu kuin peitellä mädännäisyyttään viittaamalla kommunisteihin. Mutta jos puhutaan asian olemuksesta, niin ainoastaan sokeat voivat enää olla näkemättä totuutta. Ja tuo totuus on siinä, että scheidemannilaiset ja kautskylaiset *ovat kavaltaneet* mitä häpeällisimmin Saksan proletaarisen vallankumouksen, *pettäneet sen* ja *ovat todellisuudessa* vastavallankumouksellisen porvariston puolella. Heinrich Laufenberg on osoittanut ja todistanut sen erittäin voimakkaasti, havainnollisesti, selvästi ja vakuuttavasti mainiossa kirjassaan „Ensimmäisen ja toisen vallankumouksen välillä”. Scheidemannilaisten ja kautskylaisen sisäiset erimielisyydet ovat hajoavien ja kuolevien puolueiden erimielisyyksiä, puolueiden, joissa johtajat jäävät ilman joukkoja, kenraalit ilman armeijoita. Joukot hylkäävät scheidemannilaiset ja siirtyvät kautskylaisen puolelle, koska niillä on olemassa vasemmistosiipi (se näkyy mitä hyvänsä joukkokokousta koskevasta selostuksesta), mutta tämä vasemmistosiipi yhdistää toisiinsa — aatteettomasti, pelkurimaisesti — parlamentaarista demokratiaa koskevat pikkuporvariston vanhat ennakkoluulot ja proletaarisen vallankumouksen, proletariaatin diktatuurin, Neuvostovallan kommunistisen hyväksymisen.

„Riippumattomien” rappeutuneet johtajat hyväksyvät joukkojen painostuksesta kaiken tuon *sanoissa*, mutta käytännössä he pysyvät pikkuporvarillisina demokraatteina,

* — „Eteenpäin”. *Toim.*

Louis Blanc'in ja muiden v. 1848 tompelien kaltaisina „sosialisteina”, joita Marx niin armottomasti pilkkasi ja jotka hän leimasi häpeällä.

Nuo erimielisyydet ovat todellakin sovittamattomia. Sel- laisten pikkuporvarien, jotka kumartelevat vuoden 1848 pikkuporvarien tavoin porvarillista „demokratiaa” käsittä- mättä sen porvarillista luonnetta, ja proletaaristen vallan- kumusmiesten välillä ei voi vallita rauha. He eivät voi työskennellä yhdessä. Haase ja Kautsky, Friedrich Adler ja Otto Bauer voivat hyöriä kuinka tahansa ja kirjoitella kokonaisia paperiröykkiöitä, pitää loputtomia puheita, mutta he eivät voi kieltää sitä tosiasiaa, että *itse asiassa* he eivät näy ymmärtävän lainkaan proletariaatin diktatuuria eivätkä Neuvostovaltaa, että *itse asiassa* he ovat poropor- varillisia demokraatteja, Louis Blanc'in ja Ledru-Rollinin kaltaisia „sosialisteja”, että *itse asiassa* he ovat parhaim- massa tapauksessa porvariston leikkikaluja ja pahimmassa tapauksessa sen suoranaisia apureita.

„Riippumattomat”, kautskylaiset, itävaltalaiset sociali- demokraatit *näyttävät* yhtenäiseltä puolueelta; todellisu- dessa noiden puolueiden jäsenjoukot *eivät ole* yhtä mieltä johtajien kanssa siitä, mikä on perustavaa laatua, tärkeintä, oleellisinta. Joukot *lähtevät* proletaariseen vallankumous- taisteluun Neuvostovallan puolesta heti kun alkaa uusi kriisi, kun taas „johtajat” jäävät silloin, samoin kuin nykyäänkin, vastavallankumouksellisiksi. Kahdella tuolilla istuminen on helppoa sanoissa, ja Hilferding Saksassa sekä Friedrich Adler Itävallassa esittävät parasta esimerkkiä tässä jalossa taidossa.

Mutta ne, jotka yrittävät sovittaa sovittamatonta, osoit- tautuvat vallankumoustaistelun palossa saippuakupliksi. Siitä ovat esimerkkinä kaikki vuoden 1848 „sosialistiset” sankarit, siitä ovat esimerkkinä heidän veljensä, menshevi- kit ja sosialistivallankumoukselliset Venäjällä vuosina 1917—1919, siitä ovat esimerkkinä kaikki Bernin eli keltaisen II Internationalen ritarit.

Kommunistien erimielisyydet ovat toista laatua. Tämä perinpohjainen ero voi jäädä huomaamatta ainoastaan niiltä, jotka eivät halua sitä huomata. Nuo erimielisyydet ovat tavattoman nopeasti kasvaneen joukkoliikkeen edus- tajiin erimielisyyksiä. Nuo erimielisyydet ovat erimieli- syyksiä, jotka pohjaavat samaan yhteiseen, kallionlujaan

perustaan, jona on proletaarisen vallankumouksen sekä porvarillis-demokraattisia illuusioita ja porvarillis-demokraattista parlamentarismia vastaan käytävän taistelun hyväksyminen, proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovaltan hyväksyminen.

Tällaiseen perustaan pohjaavat erimielisyydet eivät ole pelottavia: ne ovat kasvusta johtuvia vaikeuksia eivätkä vanhuuden tuomaa raihnaisuutta. Tämän luontoisia erimielisyyksiä on kokenut usein myös bolshevismi, se on kokenut myös tuollaisten erimielisyyksien aiheuttamia lyhyitä kah-tiajakaantumisia, mutta ratkaisevalla hetkellä, vallan valtaamisen ja Neuvostotasavallan perustamisen hetkellä bolshevismi on osoittautunut yhtenäiseksi, se on vetänyt puolelleen kaikki parhaat ainekset sille läheisistä sosialis-tisista aatevirtauksista ja yhdistänyt ympärilleen proleta-riaatin *koko* etujoukon ja työtätekevien *valtaenem- mistön*.

Samoin tulee tapahtumaan myös Saksan kommunisteihin nähden.

Scheidemannilaiset ja kautskylaiset juttuavat yhä „demo-kratiasta” yleensä, he elävät yhä vuoden 1848 aatteiden lumoissa, he ovat marxilaisia sanoissa ja Louis Blanc’ea teoissa. He puhuvat „enemmistöstä” luullen, että äänestys-lippujen samanarvoisuus merkitsee riistetyn ja riistäjän, työläisen ja kapitalistin, köyhän ja rikkaan, nälkäisen ja kylläisen samanarvoisuutta.

Scheidemannilaisten ja kautskylaisten mielestä asia on niin, että hyvántahtoiset, rehelliset, jalomieliset ja rauhaa-rakastavat kapitalistit eivät ole koskaan turvautuneet rik-kauden voimaan, rahan voimaan, pääoman valtaan, byro-kratian ja sotilasdiktatuurin harjoittamaan sortoon, vaan ovat ratkaisseet asiat todella „enemmistön tahdon mu-kaan”!

Scheidemannilaiset ja kautskylaiset (osaksi ulkokultai-suudessaan, osaksi tavattomassa tylsäjärkisyysdessään, mitä kymmenien vuosien reformistinen toiminta on heissä kehittänyt) *kaunistelevat* porvarillista demokratiaa, porvarillista parlamentarismia, porvarillista tasavaltaa, kuva-ten asiat siten, että kapitalistit muka ratkaisevat valtiollisia asioita enemmistön tahdon mukaan eivätkä pääoman tahdon mukaan ja rikkaiden köyhiin nähden käyttämien petkutus-, sorto- ja väkivaltakeinojen avulla.

Scheidemannilaiset ja kautskylaiset ovat valmiit „hyväksymään” proletaarisen vallankumouksen, mutta vain ehdolla, että pääoman ja rikkauten voiman, vallan, sorron ja erioikeuksien *säilyessä* enemmistö ensin äänestää (porvarillisen valtiovaltakoneiston toimittaessa vaalit) „*vallankumousta*”!! On vaikea käsittää sitä ääretöntä poroporvarien tylsäjärkisyyttä, joka käy ilmi tuosta mielipiteestä, sitä ääretöntä poroporvarien luottavaisuutta (Vertrauensduselei) kapitalisteihin, porvaristoon, kenraaleihin ja valtiiovallan porvarilliseen koneistoon.

Itse asiassa juuri porvaristo on aina teeskennellyt, sillä se sanoo muodollista tasa-arvoisuutta „demokratiaksi”, mutta harjoittaa todellisuudessa väkivaltaa köyhälistöä, työtätekeviä, pientalonpoikia ja työläisiä kohtaan käyttäen lukemattomia petkus-, riisto- y.m. menetelmiä. Imperialistinen sota (jota Scheidemannit ja Kautskyt ovat häpeämättä kaunistelleet) on paljastanut sen miljoonille ihmisille. Proletariaatin diktatuuri on työtätekevien *ainoa* suojakeino pääoman sortoa, porvariston väkivaltaista sotilasdiktatuuria ja imperialistisia sotia vastaan. Proletariaatin diktatuuri on ainoa tie tasa-arvoisuuteen ja demokratiaan *käytännössä*, ei paperilla, vaan elämässä, ei poliittisessa sanahelinän muodossa, vaan taloudellisessa todellisuudessa.

Koska Scheidemannit ja Kautskyt eivät ole ymmärtäneet tätä, heistä on tullut halpamaisia sosialismin kavaltajia ja porvarillisten aatteiden puolustajia.

* * *

Kautskylainen (eli „riippumaton”) puolue on tuhoutumassa ja kiertämättä kohta tuhoutuu ja hajoaa tämän puolueen vallankumouksellisten jäsenjoukkojen ja vastavallankumouksellisten „johtajien” välisten erimielisyyksien takia.

Kommunistinen puolue lujittuu ja karaistuu ja sen riveissä on juuri samanlaisia (olennaisesti samanlaisia) erimielisyyksiä kuin on ollut bolshevikkien keskuudessa.

Sikäli kuin kykenen päätelemään Saksan kommunistien keskeiset erimielisyydet koskevat „legaalisten mahdollisuuksien käyttämistä” (kuten bolshevikit sanoivat vuosina 1910—1913), porvarillisen parlamentin ja taantumuksellisten ammattiliittojen käyttämistä, scheidemannilaisten

ja kautskyalaisten turmelemia „neuvostoja” koskevaa „lakia” (Betriebsratgesetz), ja sitä, onko osallistuttava tämän kaltaisiin laitoksiin vai boikotoitava niitä.

Meillä, Venäjän bolshevikeilla, oli vuosina 1906 ja 1910—1912 juuri samanlaisia erimielisyyksiä. Ja me näemme selvästi, että monilla nuorilla Saksan kommunisteilla ei yksinkertaisesti ole kylliksi vallankumouksellista kokemusta. Jos heillä olisi kokemusta edes parista porvarillisesta vallankumouksesta (1905 ja 1917), he eivät julistaisi niin ehdottomasti boikottia eivätkä tekisi toisinaan syndikalistien virheitä.

Ne ovat kasvusta johtuvia vaikeuksia. Ne voitetaan liikkeen kehittyessä, liikkeen, joka kasvaa mainiosti. Näitä ilmeisiä virheitä vastaan on taisteltava julkisesti pyrkimättä liioittelemaan erimielisyyksiä, sillä kaikille lienee selvää, että taistelu proletariaatin diktatuurin, Neuvostovallan puolesta poistaa lähitulevaisuudessa suurimman osan noista erimielisyyksistä.

Niin marxilaisen teorian kuin myös kolmen vallankumouksen (1905, helmikuu 1917 ja lokakuu 1917) kokemuksen kannalta katsoen pidän ehdottomasti virheenä sitä, että kieltäydytään osallistumasta porvarilliseen parlamenttiin, taantumukselliseen (Legienin, Gompersin y.m.) ammattiliittoon, mitä taantumuksellisimpaan scheidemannilaisten turmelemaan työläisten „neuvostoon” y.m.s.

Joskus erillisessä tapauksessa, jossain maassa boikotti on paikallaan, niin kuin esimerkiksi oli paikallaan bolshevikien harjoittama tsaristisen Duuman boikotti 1905. Samat bolshevikit osallistuivat kuitenkin paljon taantumuksellisempaan ja suorastaan vastavallankumoukselliseen vuoden 1907 Duumaan. Bolshevikit osallistuivat porvarillisen Perustavan kokouksen vaaleihin vuonna 1917, mutta sitten v. 1918 me hajotimme sen pikkuporvarillisten demokraattien, Kautskyjen ynnä muiden sosialismin luopioiden kauhuksi. Me olemme kuuluneet mitä taantumuksellisimpiin, aito menshevistisiin ammattiliittoihin, jotka eivät jää missään suhteessa (vastavallankumouksellisuudessaan) jälkeen Legienin ammattiliitoista, Saksan katalimmista ja taantumuksellisimmista ammattiliitoista. Nytkään, kahden vuoden kuluttua valtiovallan valtaamisesta, me emme ole vielä päättäneet taistelua menshevikkien (t.s. Scheidemannien, Kautskyjen, Gompersien y.m.) ammattiliittojen jäännöksiä

vastaan: niin pitkälinen prosessi se on! Niin voimakas on eräillä paikkakunnilla tai eräillä ammattialoilla pikkuporvarillisten aatteiden vaikutus!

Me olimme ennen vähemmistönä Neuvostoissa, vähemmistönä ammattiliitoissa sekä osuuskunnissa. Pitkäaikaisella työllä ja taistelulla — sekä *ennen* poliittisen vallan valtaamista että sen valtaamisen *jälkeen* — me saimme enemmistön *kai*kissa työväen järjestöissä, sitten myös muissakin järjestöissä, pientalonpoikaistonkin järjestöissä.

Vain heittiöt tai hölmöt saattavat luulla, että proletariaatin on päästävä ensin enemmistöksi äänestysten kautta, jotka suoritetaan *porvariston ikeessä, palkkaorjuuden ikeessä*, ja vasta sitten vallattava valta. Se on tylsäjärkisyyden tai ulkokultaisuuden huippu, se on luokkataistelun ja vallankumouksen vaihtamista vanhan järjestelmän, vanhan vallan vallitessa tapahtuviin äänestyksiin.

Proletariaatti käy luokkataisteluaan eikä odota äänestystä aloittaakseen lakon, vaikka lakon täydellistä menestystä varten tarvitaankin työtätekevien enemmistön (ja siis myös väestön enemmistön) myötätuntoa. Proletariaatti käy luokkataisteluaan ja kukistaa porvariston odottamatta tällöin mitään ennakoita tapahtuvaa (ja porvariston toimeenpanemaa, sen ikeen alla suoritettua) äänestystä, vaikka proletariaatti kyllä tietää mainiosti, että oman vallankumouksensa menestystä, porvariston menestyksellistä kukittamista varten *tarvitaan ehdottomasti* työtätekevien enemmistön (ja siis myös väestön enemmistön) myötätuntoa.

Parlamenttikretiinit ja nykyiset Louis Blanc'it „vaativat” ehdottomasti äänestystä ja ehdottomasti porvariston toimeenpanemaa äänestystä tämän työtätekevien enemmistön myötätunnon selville saamiseksi. Mutta se on pedanttien, vainajien tai ovelien petkuttajien näkökanta.

Elävä elämä, todellisten vallankumousten historia osoittaa, että „työtätekevien enemmistön myötätunnon” todistuksena ei useinkaan voi olla mikään äänestys (puhumattaakaan riistäjien toimeenpanemista äänestyksistä riistäjien ja riistettyjen „tasa-arvoisuuden” vallitessa!). Hyvin usein „työtätekevien enemmistön myötätunnon” todistuksena *ei ole* lainkaan äänestys, vaan jonkin tietyn puolueen kasvu tai tämän puolueen jäsenten lukumäärän lisääntyminen

Neuvostoissa tai erinäisen ja jostain syystä suuren merkityksen saaneen lakon menestys tahikka kansalaissodassa saavutettu menestys j.n.e., y.m.s.

Vallankumuksemme historia on osoittanut esimerkiksi, että Uralin ja Siperian äärettömillä lakeuksilla asuvien työtätekevien enemmistön myötätunto proletariaatin diktatuuria kohtaan ei käynyt ilmi äänestyksistä, vaan siitä kokemuksesta, joka saatiin tsaarin kenraalin Koltshakin vuotuisesta vallanpidosta Uralilla ja Siperiassa. Sitä paitsi Koltshakin valta alkoi myös scheidemannilaisten ja kautskylaisten (venäjäksi: „menshevikkien” ja „sosialistivallankumouksellisten”, Perustavan kokouksen kannattajien) „koalition” vallasta, samoin kuin Saksassa herrat Haaset ja Scheidemannit raivaavat nykyään „koalitiollaan” tietä von der Goltzin tai Ludendorffin vallalle ja verhoavat ja kaunistelevat tuota valtaa. Suluissa huomautettakoon, että Haasen ja Scheidemannin hallituskoalitiosta on tullut loppu, mutta näiden sosialismin kavaltajien poliittinen koalitiio on säilynyt. Sitä todistavat Kautskyn kirjat, Stampferin kirjoitukset „Vorwärtsissa”, kautskylaisten ja scheidemannilaisten kirjoitukset „yhdistymisestään” ja niin edelleen.

Proletaarinen vallankumous on mahdoton, ellei työtätekevien valtaenemmistö kannata ja tue etujoukkoaan, proletariaattia. Mutta tätä kannatusta, tätä tukea ei saada heti eikä äänestyksillä, vaan se *hankitaan* pitkällisellä, vaikealla ja raskaalla luokkataistelulla. Proletariaatin luokkataistelu työtätekevien enemmistön *kannatuksesta ja tuesta* ei pääty siihen, että proletariaatti valtaa poliittisen vallan. Vallan valtaamisen *jälkeen* tämä taistelu *jatkuu*, mutta *muissa* muodoissa. Venäjän vallankumouksessa olosuhteet muodostuivat erittäin otollisiksi proletariaatille (sen taistellessa diktatuurinsa puolesta), sillä proletaarinen vallankumous tapahtui silloin, kun koko kansa oli aseistettu, kun koko talonpoikaisto halusi tilanherrain vallan kukistamista ja kun koko talonpoikaistoa kuohutti sosialipetturien, menshevikkien ja sosialistivallankumouksellisten „kautskylainen” politiikka.

Mutta jopa Venäjälläkin, jossa proletaarinen vallankumous tapahtui poikkeuksellisen otollisessa tilanteessa ja muodostui heti koko proletariaatin, koko armeijan ja koko talonpoikaiston huomattava yhteenliittymä, jopa Venäjälläkin diktatuuriaan toteuttavan proletariaatin taistelu työtä-

tekevien enemmistön kannatuksen ja tuen voittamiseksi vaati kuukausia ja vuosia. Kahdessa vuodessa tämä taistelu on pääpiirteissään viety päätökseen, mutta se ei ole vielä päättynyt kokonaan proletariaatin hyväksi. Kahdessa vuodessa olemme hankkineet lopullisesti vain Iso-Venäjän — Ural ja Siperia mukaan luettuina — työläisten ja työtätekevien talonpoikien valtaenemmistön kannatuksen ja tuen, mutta emme ole vielä hankkineet lopullisesti Ukrainan työtätekevien talonpoikien (erotukseksi riistäjätalonpojista) enemmistön kannatusta ja tukea. Meidät *saattaa* nujertaa (eikä kuitenkaan nujerra) Ententen sotilasmahti, mutta Venäjän rajojen *sisällä* me nautimme *nyt* niin suuren työtätekevien enemmistön niin yksimielistä kannatusta, ettei maailma ole ennen nähnyt sen demokraattisempaa valtiota.

Kun syvennytään ajattelemaan tätä proletariaatin valta- taistelun monimutkaista, vaikeaa, pitkällistä kehitystä, joka on tapahtunut harvinaisen moninaisissa muodoissa ja jossa on ollut erittäin runsaasti jyrkkiä muutoksia, käänteitä ja siirtymisiä taistelumuodosta toiseen, niin käsitetään, että väärässä ovat ne, jotka tahtovat „kieltää” osallistumisen porvarilliseen parlamenttiin, taantumuksellisiin ammattiliittoihin, tsaristisiin tai scheidemannilaisiin työväenvanhinten komiteoihin tai tehdasneuvostoihin j.n.e., y.m.s. Tämä erehdys johtuu siitä, ettei työväenluokan mitä vilpittömmillä, vakaumuksellisimmilla ja sankarillisilla vallankumousmiehillä ole vallankumouksellista kokemusta. Sen vuoksi Karl Liebknecht ja Rosa Luxemburg olivat tuhannesti oikeassa, kun he tammikuussa 1919 nähdessään tuon virheen huomauttivat siitä, mutta siitä huolimatta pitivät parempana olla samoissa riveissä proletaaristen vallankumousmiesten kanssa, jotka kylläkin ovat erehtyneet, mutta vähemmän tärkeässä kysymyksessä, kuin sosialismin kavaltajien, scheidemannilaisten ja kautskylai- sten kanssa, jotka eivät erehtyneet porvarilliseen parlamenttiin osallistumista koskevassa kysymyksessä, mutta ovat lakanneet olemasta sosialisteja ja muuttuneet pikkuporvarillisiksi demokraateiksi, porvariston apureiksi.

Virhe on kuitenkin virhe ja sitä on arvosteltava, on taisteltava, että se tulisi korjatuksi.

Sotalismin kavaltajia, scheidemannilaisia ja kautskylaisia vastaan tulee käydä armotonta taistelua, mutta ei

tietenkään sitä linjaa, osallistutaanko vai ei osallistuta porvarilliseen parlamenttiin, taantumuksellisiin ammattiliittoihin y.m. Se olisi ehdottomasti virhe ja sitäkin suurempi virhe olisi peräännyä marxilaisuuden aatteista ja marxilaisuuden käytännölliseltä linjalta (luja, sentralisoitu poliittinen puolue) syndikalismin aatteisiin ja käytäntöön. On pyrittävä siihen, että puolue osallistuisi niin porvarillisiin parlamenteihin, taantumuksellisiin ammattiliittoihin kuin myös scheidemannilaisittain työstettyihin ja steriloituihin „tehdasneuvostoihinkin”, osallistuisi kaikkialla, missä on työläisiä, missä on mahdollista puhua työläisille ja vaikuttaa työläisjoukkoihin. Hinnalla millä hyvänsä on yhdistettävä illegaalinen ja legaalinen työ ja samalla saatava aikaan se, että illegaalinen puolue ja sen *työläisjärjestöt* valvoisivat järjestelmällisesti, jatkuvasti ja tarkasti legaalista toimintaa. Se ei ole helppoa,— mutta proletaarisella vallankumouksella ei yleensä ole eikä voikaan olla „helppoja” tehtäviä, „helppoja” taistelukeinoja.

Tämä vaikea tehtävä on ratkaistava hinnalla millä hyvänsä. Me emme eroa scheidemannilaisista ja kautskylaisista vain siinä (emmekä pääasiassa siinä), että he eivät hyväksy aseellista kapinaa, jota vastoin me hyväksymme sen. Tärkein ero, perusero on siinä, että he harjoittavat *kaikilla* toiminta-aloilla (sekä porvarillisissa parlamenteissa että ammattiliitoissa, sekä osuuskunnissa että lehdistötyössä y.m.s.) epäjohtonmukaista, opportunistista ja jopa suorastaan petollista ja katalaa politiikkaa.

Sosiaalipettureita vastaan, reformismia ja opportunismia vastaan — tätä poliittista linjaa voidaan ja tulee noudattaa poikkeuksetta *kaikilla* taistelutantereilla. Ja silloin me voitamme työläisjoukot puolellemme. Yhdessä työläisjoukkojen kanssa proletariaatin etujoukko, sentralisoitu marxilainen poliittinen puolue johtaa varmaa tietä kansan voittoisaan proletariaatin diktatuuriin, proletaariseen demokratiaan porvarillisen asemesta, Neuvostotasavaltaan, sosialistiseen järjestelmään.

Kolmas Internationalale on saavuttanut muutamassa kuu-kaudessa useita loistavia, ennennäkemättömiä voittoja. Se kasvaa ihmeteltävän nopeasti. Erinäiset virheet ja kasvusta johtuvat vaikeudet eivät pelota. Arvostelemalla suoraan ja avoimesti niitä me saavutamme sen, että kaikkien kulttuurimaiden marxilaisesti kasvatetut työläisjoukot ajavat

pian luotaan *kaikkien* kansakuntien scheidemannilaiset ja kautskylaiset, jotka ovat kavaltaneet sosialismin (näitä tyyppejä on kaikkien kansakuntien keskuudessa).

Kommunismiin voitto on kiertämätön. Kommunismi on voittava.

N. Lenin

Lokakuun 10 pnä 1919.

Julkaistu lokakuussa 1919

*Julkaistaan
häskirjoituksen mukaan*
